

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Szak/16/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200567
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015200567.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Igora Belka v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Q. F. F., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Alžírka demokratická ľudová republika, zastúpený: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA BEDNÁŘOVÁ & HODOŇOVÁ, Mariánske nám. č. 31, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobáková 44, 852 42 Bratislava, o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2015/000684-003 zo dňa 23. januára 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/85/2015-60 zo dňa 28. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/85/2015-60 zo dňa 28. júna 2016 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

A)

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-69-015/2014-AV-SAN zo dňa 09.10.2014 Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava, ako prvostupňový správny orgán, v konaní o administratívnom vyhostení cudzinca podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 404/2011 Z.z.“) rozhodol tak, že sťažovateľa administratívne vyhostil na územie Alžírkej demokratickej a ľudovej republiky podľa § 77 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z.

2. Z administratívneho konania je zrejmé, že dňa 02.04.2014 sa sťažovateľ dostavil na Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava za účelom podania žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky. Následne bol vyzvaný podľa § 75 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z., aby

preukázal svoju totožnosť a oprávnenosť pobytu predložením platného cestovného pasu a víza. Pri kontrole sťažovateľ nevedel hodnoverným spôsobom preukázať oprávnenosť pobytu platným vízom, povolením na pobyt, resp. iným odkladom oprávňujúcim ho zdržiavať sa na území Slovenskej republiky.

3. Dňa 02.04.2014 začal správny orgán konanie vo veci administratívneho vyhostenia sťažovateľa podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z.. Dokazovaním bolo zistené, že sťažovateľ vstúpil na územie Slovenskej republiky a zdržiava sa na území Slovenskej republiky neoprávnene bez platného cestovného pasu a víza.

4. V sťažovateľom prípade správny orgán neuložil zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky aj z dôvodu, že tento preukázal, že má na území Slovenskej republiky rodinných príslušníkov (manželku). Podľa názoru správneho orgánu administratívne vyhostenie bez uloženia zákazu vstupu umožňuje sťažovateľovi viesť riadny rodinný život za splnenia všetkých zákonných podmienok. Sťažovateľ môže bez obmedzenia vstupovať do domovského štátu ako aj z neho vycestovať, a teda administratívnym vyhostením nebude sťažovateľovi znemožnené viesť riadny rodinný život.

B)

5. Na odvolanie sťažovateľa žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2015/000684-003 zo dňa 23.01.2015 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie zamietol. Podľa názoru žalovaného po zhodnotení získaných podkladov a dôkazov prvostupňovým správnym orgánom boli dostatočne dané a preukázané zákonné podmienky na postup podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. Žalovaný zdôraznil, že sťažovateľ sa svojím úmyselným konaním zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene, bez platných víz. Prvostupňový správny orgán postupoval a úkony vykonával v úzkej spolupráci so sťažovateľom a reagoval na jeho vyjadrenia.

II.

Konanie na krajskom súde

6. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2015/000684-003 zo dňa 23.01.2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p. PPZ-HCP-BA6-69-015/2014-AV-SAN zo dňa 09.10.2014 o administratívnom vyhostení sťažovateľa na územie Alžírkej demokratickej a ľudovej republiky.

7. Vzhľadom na vykonané dokazovanie správnymi orgánmi a po oboznámení sa s obsahom spisu krajský súd zistil, že sťažovateľ sa nachádzal na území Slovenskej republiky neoprávnene, a to tým, že bez povolenia príslušných orgánov vstúpil a zdržiava sa na území Slovenskej republiky a konal v rozpore s čl. 5 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 582/2008 z 15.03.2006, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda.

8. Krajský súd uviedol, že sťažovateľ v konaniach o povolenie na trvalý pobyt, v žiadosti o tolerovaný pobyt nepredložil doklad o bezúhonnosti Talianskej republiky, pretože podľa zistení správneho orgánu má záznam v Schengenskom informačnom systéme (na vonkajšej hranici odoprieť vstup do krajiny, vo vnútrozemí odovzdať osobu cudzineckej polícii za účelom jeho vyhostenia z územia Schengenského priestoru), platnosť opatrenia je 10 rokov od 03.06.2012. Správny orgán preskúmal existenciu administratívneho vyhostenia podľa § 81 ods. 1, 2, 4 zákona č. 404/2011 Z.z. čo bolo potvrdené aj sťažovateľom v zápisnici o podaní vyjadrenia zo dňa 02.04.2014, taktiež podľa čl. 3, 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sťažovateľ uviedol, že v domovskej krajine mu nehrozí mučenie, nebude podrobený neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu a správny orgán neuložil žalobcovi zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky po splnení zákonom stanovených podmienok.

9. Krajský súd sa nestotožnil s námietkou sťažovateľa, že žalovaný nezistil skutočný stav veci a neobstaral si potrebné podklady pre rozhodnutie, nakoľko žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán v priebehu konania riadne zisťovali skutkový stav veci, vychádzali z viacerých dôkazov a to zo spisového materiálu ako aj z konaní o žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu, konaní o žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt. Zákonným spôsobom zistený skutkový stav po právnej stránke správne posúdili a pokiaľ ide o ustálenie zodpovednosti sťažovateľa za protiprávne konanie aj náležite odôvodnili. Správny orgán zároveň v konaní skúmal, či existuje prekážka vyhostenia. V krajine pôvodu sťažovateľovi nebol uložený trest smrti a nie je ani predpoklad, že mu takýto trest môže byť uložený. V krajine pôvodu, do ktorej bol sťažovateľ administratívne vyhostený, nie je ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest, a teda v prípade sťažovateľa neexistovala žiadna prekážka administratívneho vyhostenia.

10. Vzhľadom na to, že správny orgán dostatočne skutkovo i právne podložil svoje rozhodnutie, nebol dôvod spochybníť jeho úvahu v časti rozhodnutia o administratívnom vyhostení sťažovateľa z územia Slovenskej republiky na územie Alžírkej demokratickej a ľudovej republiky. Rovnako námietku sťažovateľa týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia v časti rozhodnutia o administratívnom vyhostení vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnenú, nakoľko rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov obsahujú v tejto časti presne a zrozumiteľne formulovaný výrok s uvedením zákonných ustanovení, na základe ktorých rozhodli. Preto krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

11. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

12. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

13. Sťažovateľ v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd vo svojom rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

14. V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že napadnutý rozsudok nedal odpoveď ani na jednu z námietok uvedených v žalobe. Sťažovateľ je názoru, že rozhodnutia, ktoré tak fatálnym spôsobom zasahujú do práva sťažovateľa a jeho manželky a dieťaťa na rodinný a súkromný život si vyžadujú viac pozornosti ako zo strany správnych orgánov, tak aj zo strany súdu. Z rozhodnutí správnych orgánov a ani z rozhodnutia súdu nie je možné zistiť, na základe akých skutočností dospeli správne orgány a krajský súd k záveru, že verejný záujem spoločnosti na administratívnom vyhostení sťažovateľa prevyšuje jeho záujem a záujem jeho rodiny na rešpektovaní rodinného a súkromného života.

B)

15. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa nestotožňuje s námietkami sťažovateľa uvedenými v kasačnej sťažnosti a pridržiaval sa svojho vyjadrenia k žalobe. Kasačnému súdu navrhol, aby kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

16. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.07.2017 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

17. V predmetnej veci bolo potrebné predosť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2015/000684-003 zo dňa 23.01.2015, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PPZ-HCP-BA6-69-015/2014-AV-SAN zo dňa 09.10.2014, ktorým podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. rozhodol o administratívnom vyhodení sťažovateľa na územie Alžírkej demokratickej a ľudovej republiky podľa § 77 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z. a odvolanie zamietol, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 ods. 1 písm. f) zákona č. 404/2011 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie neoprávneným pobytom zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z. administratívne vyhodenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhodení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhodení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhodení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhodení neurčí lehotu na vycestovanie.

Podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obdobia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru, štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajín predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv slobôd iných.

18. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

19. Kasačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že sťažovateľ v konaní o povolenie trvalého pobytu a v žiadosti o tolerovaný pobyt nepredložil doklad o bezúhonnosti, a preto nebol sťažovateľovi udelený trvalý ani tolerovaný pobyt.

20. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/43/2015 zo dňa 25.04.2016 bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/174/2014-48 zo dňa 16. júna 2015, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2014/006888-005 zo dňa 30.07.2014, ktorý zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PPZ-HCP-BA6-1224-12/2014-PPC zo dňa 16.04.2014, ktorým bola podľa § 59 ods. 12 písm. b) a d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom pre prejednávajúcu vec, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky.

21. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sža/7/2015 zo dňa 25.03.2015 bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/100/2014-86 zo dňa 04.12.2014, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2014/002032-003 zo dňa 14.03.2014, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-2163-34/2013-Z/HAN zo dňa 03.12.2013 o zastavení konania vo veci žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na päť rokov z dôvodu, že žalobca v zmysle § 45 ods. 3 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) nepredložil v určenej lehote doklad nie starší ako 90 dní potvrdzujúci bezúhonnosť a to aj napriek prerušeniu konania a stanovenej lehoty na jeho predloženie.

22. Z uvedeného dôvodu tak správne orgány správne zistili, že sťažovateľ má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, teda sťažovateľ sa nachádza na území Slovenskej republiky neoprávnené bez platného cestovného dokladu a víza. Tým bolo aj podľa názoru kasačného súdu dostatočne preukázané, že sťažovateľ svojim konaním naplnil skutkovú podstatu podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z.

23. Správne orgány pri rozhodovaní o administratívnom vyhostení sťažovateľa skúmali aj existenciu prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 zákona č. 404/2011 Z.z. a podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a správne konštatovali, že nezistili prekážky administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu sťažovateľa, čo bolo potvrdené aj samotným vyjadrením sťažovateľa v zápisnici o podaní vysvetlenia č. PPZ-HCP-BA6-69-006/2014-AV zo dňa 02.04.2014 (str. 4 zápisnice).

24. Kasačný súd námietku sťažovateľa, že krajský súd, ako aj správne orgány, nesprávne právne posúdili zásah do jeho práva na rodinný a súkromný život (čl. 8 ods. 1 Dohovoru zásah) nepovažoval za dôvodnú. Kasačný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu ako aj názorom správnych orgánov, podľa ktorých zo strany štátnych orgánov nedošlo k porušeniu sťažovateľovho práva na rodinný život. K tomuto názoru kasačný súd ešte dodáva, že v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009 (87/2009) právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zahŕňa nielen negatívnu povinnosť štátu zdržať sa mocenského zásahu do nich, ale aj jeho pozitívny záväzok prijať účinné opatrenia na zabezpečenie ich efektívnej ochrany.

25. Garancie vyplývajúce z práva na rešpektovanie rodinného života predpokladajú existenciu rodiny, t. j. existenciu skutočného a reálneho (efektívneho) rodinného života. Týkajú sa aj zamýšľaného rodinného života, ktorý sa síce ešte v plnosti neetabloval, avšak je založený na platnom a skutočnom (pravom) manželstve zahŕňajúcom blízky vzťah a spoločný život (kohabitáciu) manželov v čase namietaného zásahu alebo krátko pred ním.

26. Orgány Slovenskej republiky sú povinné aj v prípade aplikácie noriem práva Európskej únie alebo v prípade aplikácie noriem vnútroštátneho práva predstavujúcich transpozíciu právnych aktov orgánov Európskej únie rešpektovať právo na ochranu rodinného života v rozsahu štandardu priznaného dohovorom, pretože tento záväzok do 01.12.2009 vyplýval z ustanovenia čl. 6 ods. 2 Zmluvy o

Európskej únii a od 01.12.2009 vyplýva z čl. 7, čl. 52 ods. 3 a čl. 53 Charty základných práv Európskej únie v spojení s čl. 6 Zmluvy o Európskej únii v znení Lisabonskej zmluvy.

27. V prípade záveru, že manželstvo cudzinca so štátnym občanom Slovenskej republiky spadá do sféry ochrany poskytovanej prostredníctvom čl. 8 ods. 1 Dohovoru, vyžadujú kritériá vyplývajúce z čl. 8 ods. 2 Dohovoru náležité právne posúdenie, či administratívne vyhostenie možno v danom prípade považovať za zásah do sťažovateľovho práva na rešpektovanie rodinného života.

28. Je však potrebné podotknúť, že právo na rešpektovanie rodinného života v zmysle čl. 8 Dohovoru nezahŕňa všeobecný záväzok zmluvných štátov rešpektovať výber manželov, pokiaľ ide o ich usídlenie sa na území toho - ktorého štátu v tom zmysle, že by bol dotknutý štát bez ďalšieho povinný akceptovať usídlenie sa partnera, ktorý nie je jeho štátnym občanom. Článok 8 Dohovoru negarantuje právo na rodinný život v konkrétnej krajine, ale len právo na skutočný rodinný život ako taký (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009; rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SŽa/39/2011 zo dňa 13.09.2011).

29. Pokiaľ ide o existenciu rodinného života sťažovateľa, táto nebola žalovaným nijako spochybnená. Pri posúdení veci žalovaný vychádzal z toho, že sťažovateľ má na území Slovenskej republiky manželku, v súčasnosti už aj dcéru, ktoré sú štátnymi príslušníkmi Slovenskej republiky. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný puto medzi sťažovateľom a jeho rodinou považoval za skutočné a toto nespochybňoval. Správne orgány zobrali sťažovateľov rodinný život pri rozhodovaní do úvahy, pretože v jeho prípade nerozhodli pri administratívnom vyhostení zároveň o uložení zákazu vstupu sťažovateľa na územie Slovenskej republiky. Uvedeným konaním správne orgány neznemožnili sťažovateľovi viesť rodinný život na území Slovenskej republiky, ale po splnení zákonom stanovených podmienok. Kasačný súd zároveň dodáva, že presťahovanie sa sťažovateľa a jeho manželky do Alžírsku nebráni ich spoločnému životu v danej krajine.

30. Na kasačné námietky sťažovateľa, že odôvodnenie rozhodnutia sa nevzťahuje na osobu sťažovateľa kasačný súd uvádza, že nie sú dôvodné. Krajský súd síce v odôvodnení rozhodnutia uviedol nesprávne, že sťažovateľ má byť vyhostený na územie Vietnamskej socialistickej republiky a nesprávne uviedol dátum platnosti opatrenia zákazu vstupu do schengenského priestoru, ale uvedené pochybenia nemajú vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

31. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

32. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

30. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.